

Викрадення царівни

Марко Східняк

Марко Східняк

ВИКРАДЕННЯ ЦАРІВНИ

Оповідання п'яте з циклу "Князівство укрів "Атлантида"

Дуже престаріла людина
— попаданець у молодого нащадка
збіднілої гилки відомих родів

Тепер слід було вирішити династичну проблему. Необхідно було знайти юну представницю якоїсь правлячої і дуже потужної династії, яка (дівчина) знаходиться у таких екстремальних обставинах, що кинеться у обійми будь-якого авантюриста, який допоможе з них вибратись. Уточнення того, що я вже знав до появи у цих роках, зайняло декілька місяців і, цур йому, витребувало пристойну купу грошей.

Нарешті на руках у мене зведена довідка і я ще раз її перечитую. "Романова Єлизавета Олексіївна, 1675 року народження, жовтень. Остання дитина царя Олексія Михайловича, що народилась місяців за чотири до його смерті. Мати — Наталя Кирилівна Нарішкіна. Росла непосидючою та рішучою дівчинкою. Особливо доставалось від неї Петру, який був на декілька років старший і якого вона недолюблювала. Свідectва про якісь жорстокості підростаючого Петра до неї не знайдені. Але й глибокої поваги, як до трохи старшої від Лізи Наталки, у царевича наче не було. Під час боротьби за владу, дівчинка рішуче підтримала Софію, хоч та відносилась до ненависного матері клану Милославських. Разом з поваленою царицею була відправлена під строгий нагляд у Путивль, біля Чернігова. Там знаходиться новозбудований і особисто відданий цареві Духів дівочий монастир. Бо будувався десятиліття і тільки молодий Петро настояв, щоб цей довгобуд завершили. Взнавши про те, що зовсім юна царівна підбурює військо проти Петра, Наталя Кирилівна вперше в житті схопилась за серце, хворіє на нього і зараз. Зрада Єлизавети, останньої дитинки, так ударила голову уряду Росії, що здається вона, а не Петро запроторила у холодну келію, на хліб і воду тоді неповнолітню, наймолодшу з царівен. Царицю Софію чи то перевели, чи то переведуть у Москву, у Новодівочий Богородицько-смоленський монастир. Про царівну таких відомостей не виявлено."

Внизу, по інтернетівській пам'яті, я намалював обитель у Путівлі, з означенням, де келія інокіні Євлалії.

Потім я, використавши свої знання, зліпив доволі поганеньку, але все ж діючу повітряну кулю, апробував у своєму маєтку, отримавши зауваження від католицького попа, та ще виклик до єпископа. Поклав її, розібрану, на воза та подався на

Московщину. У найближчому до монастиря лісі за допомогою вірних людей змонтував кулю, наказавши їм тікати на Лівобережжя, потім у Вільно, поки місцева влада не перекрила дороги та, підібравши сприятливий вітер, злетів.

Насильно пострижена царем Петром молодша його сестра Єлизавета якраз не спала у своєму помешканні. Тихий, але настирливий стукіт у слюдяну шибку налякав царівну-схимницю. Може птиця б'ється. Але надто регулярно.

Було припинено царівна-схимниця подала голос – Що там?

Чоловічий баритон не дуже гучно промовив – Ти мене чуєш, царівна?

— Чую. Тільки тут бідна черниця, а не царівна.

— Але дочка Олексія Михайловича.

— Так.

— Я прийшов забрати тебе заміж.

— На початок, хто ти, з якого роду?

— Я Всеволод. Колись батьківські предки були князями та королями Польщі. Ми П'ясти. Мати з роду Гедиміновичів.

— Пристойно. А занятий чим?

— Хочу створити незалежну державу – Україну.

— Україна, сиріч Малоросія чи Черкаси. Який би не був Петро, він законно володіє цією землею. А я повинна бути зрадницею та допомагати рвати Росію?!

Невидимий співрозмовник хмикнув:

— Царівна, стеж за лексикою. І не даючи часу на здивування терміном, сказав:

— Заснувати державу хочу дуже й дуже далеко навіть від тих земель, що будуть захоплені царем московським, а не то що тих, якими він від батька володіє.

— А царівна тоді нащо? Тільки не кажи, що полюбив. Бо певна, що ти мене і на віддалі не бачив.

— Бачив портрет у книзі і малюнок обителі із стрілочкою на віконце твоєї келії.

— Деся не у нас таке вже видано?

— Приблизно так.

— Але навіщо тоді, ти не сказав, так ризикувати?

— Хочу, щоб рід князів українських Нового Світу був знаним і знатним за походження. Щоб були рівнею навіть імператорським династіям. Як додаткова гарантія незалежності.

— Спасибі за кричущу відвертість. Я згодна. Не дивуйся, для мене це виважене рішення. Снилось мені багато разів, що маю троє хлопчиків і троє дівчаток. Всі живі. А ще марила матір божу. Казала, що підневільне святенництво – то є гріх. Що майже неприкрите спонукання до чернецтва – то є сваволя, зневільнення самої душі. Що на підневільних обрядах (хай по формі правильних) немає божої благодаті і ці пута можна і треба розірвати.

— Чудово. У віконце ти не пролізеш та й не достанеш. Вийди у двір. Я тобі кину драбинку з корзини повітряної кулі.

— Що це?

- Тобі няня розказувала казку про повітряний корабель та сім Сімеонів?
- Ну так, коли ще у батечка у Кремлі жила. А може у тебе й роги є?
- Хапай речі та виходь. Нема та й не буде, якщо ти не наставиш.
- Який би ти не був, не збираюсь.

Вискочивши з приміщення моторно піднялась по хисткій мотузяній драбини з дощечками-сходишками. Зачаровані пси, незвичні що щось стається посеред двору, а не біля воріт, заволали з певним запізненням, монахині, що сторожили вхід, теж не миттєво вибрались на гавкіт у двір. Одним рухом знявши якір з дерева, що росло серед дворища, Всеволод дозволив свіжому вітерцеві одразу винести втікачів за межі обійстя.

На химерну тінь, що відрізнялась на тлі неба, монахині не звернули увагу. Хоча будь-хто, що віддалено чув про повітроплавання, одразу б розшифрував ситуацію.

Хоробрість з царівни кудись злетіла. Сиділа як мишка у куточку, не піднімаючи очей. Всеволод почав стурбовано поглядати, чекаючи, що ось-ось скаже: — Знижуй цю кулю, я краще повернусь у свою келію.

На світанні понад лісовою гушавиною Всеволод пристав до могутнього дуба та прямо з корзини пристрелив годованого молодого вепра. Це підняло настрій, навіть царівна поглянула. Але злазити по дубу на землю відмовилась. Прийшлося за допомогою канату та системи коліщаток притягнути шар до землі.

Після того, як поснідали, Єлизавета посиділа, наче збираючись з духом, піднялась (він теж автоматично звівся на ноги) та зовсім зажмурившись, кинулась йому в обійми.

- Наче у вир головою – посміхнувся Всеволод та стис уже податливе дівоче тіло.
- Для мене поки що без різниці – прошепотіла крізь сльози дівчина.

Авангард російського війська під орудою Патрика Гордона став табором біля турецької фортеці Азов. На наступний день під Азов підійшли головні сили царства під командуванням Петра. Надвечір його наздогнала звістка про зникнення Єлизавети. Коли імператору прочитали про зникнення молодшої сестри, він на диво остався у здоровому глузді, не почав нікого бити і навіть не розпорядився когось повісити. Він роздумливо сказав: "Цієї ночі, коли я ще нічого не знав, наснилась Ліза і сказала, що її зникнення ніяк не вплине на моє правління. Ні у гарну, ні у погану сторону." Потім коротко наказав: перевірити ближні озера, річки; гвалт з масовим опитуванням людей не підіймати, хоча на дорогах перевіряти підозрілих жінок; якщо десь за кордоном з'явиться – назвати самозванкою і доповісти; негайно знайти серед трупів невідомих дівчину схожої статури та при необхідності поховати у монастирі замість царівни.

Летіли щонайвище. Скільки це метрів – не скажу. Бо при думці, що треба сконструювати датчик висоти мені ставало дурно. Вважав, що і за півжиття не зроблю.

Коли вітер був протилежний, то кулю відносило назад. Там, десь у дикому місці, кидав якір, зупинявся. Коли летіли низько – старанно ховались у корзині, щоб не здогадалися, що чортівня, яку несе по небу, має відношення до людської натури.

Як на мене, до попаданства дожившого до третього десятиліття 21 століття, боліт і неозорих лісних масивів вистачало. На зупинці, само собою, відпочивали від небесних гойдалок, поповнювали запаси полюванням та рибалкою, пекли щось із муки, якої було

трохи, дуже економили. До людей не виходили жодного разу, боялись заблукати або бути затриманими.

Одного разу прийшлося скористатись пропелером з педалями (продукт мого технічного генія), щоб зійти з зеніту над великим селом, над яким ясным ранком вітер стих, як підрізало. З усіх боків, звичайно ми були розмальовані під темну хмарину. Але маячити дійсна хмарина декілька годин на одному місці і так низько не могла за визначенням.

Крутили педалі по черзі, зігнувшись, щоб не було видно людських силуетів. Замаявшись, я також вислухав багато від царівни про мою небесну чортопхайку. Добре, що не каялась що полетіла зі мною. Перетягнули до полів, а там і піднявся вітер, навіть попутний.

Наш чкаловський переліт на мапі був би чудернацьким набором зигзагів – вперед-назад-вбік, знов вперед. Коли зрозумів, що винесло на підлитовську Білорусь, сіли у якійсь пущі, все горюче (тканину, дерево) негайно спалив, залізне понівечив. Невистачало мати справу з польським косяолом за звинуваченням у чарівництві, бо у Франції вже чекав виклик до єпископа.

Вирішили не влаштовувати інкогніто, назвалися власними іменами. Щоб був ранній слід втечі і утруднити обвинувачення у самозванстві. Казати, що переправляли нас якісь лихі люди, що раптом вирішили пограбувати і знищити. Ніби з божою поміччю втекли і кружляли декілька днів. А потім справді як заблукали, то тільки селяни, помітивши мене з Лізою, перехопили і привели до свого поселення. А то знов лісовик вів мимо хутора.

Купили якийсь фургон, типу волохів чи циганський, помчали у Вільно, де легалізувались. Мене якийсь підстароста бачив перед поїздкою у Париж, царівну бачили, коли вона ще дівчинкою була на богомільї. Навіть разом згадали якісь дрібниці того заходу. Мені сказали, що від епідемії померли батьки і мій найменший брат. Я на того підстаросту (здивованого і благодатного, мабуть зовсім небагатого) оформив управління невеликими маєтностями, що дістались мені у спадок, давши довіреність на вступ у спадщину. На не виказане питання, чому навіть на місце поховання батьків не забажав показатись, прямо відповів, що якщо хочу мати царівну за живу жону, то треба тікати хутко і щонайдалі від імперії, полишивши гонор на майбутнє.

Ситуація, коли шляхтич звабив і увозом забрав сестру всесильного монарха, всім сподобалась. Тому ніхто і не подумав сказати щось не те про царівну. Вона ж обзавелась густою вуаллю і підіймала її тільки у чисто жіночому товаристві.

Переекіпірувались, бо те, що було колись одягом після такої мандрівки втратило право так називатись.

Від розмови з самими отцями православної церкви і наганя за черницю втекли, бо швиденько від'їхали, у Варшаві не зупинялись, щоб не нарватись на запрошення короля і сильно засвітитися. Той міг би нас і видати, бо ситуація була надто схожа, один до одного, з подіями Смутного часу, а Речі Посполитій у кінці 17 століття воно було зовсім ні до чого. Тому, достатньо володіючи ситуацією, я завважив цілком шляхетним

гайнути "до лясу". У слові "гайнути" теж відчувається бажання зникнути між густі дерева. Кароче, за добрим загальнослов'янським звичаєм, у Богемії ми були (о чудо) швидше за чутки про нас.

Наш вояж до Парижу на мапі виглядав би дугою, оберненою на південь, бо на прямій лінії йшли бойові дії. Тому довгий час ми офіційно їхали у Швейцарію, бо майже вся Центральна і Західна Європа билась проти Франції, яка пред'явила претензії на більшу частину Пфальцу, де припинилась місцева династія. У Галлію перебрались через завжди нейтральну Швейцарію. На щастя, Річ Посполита була теж нейтральною і нам з самого початку ніде не треба було перебиратись через зону бойових дій.

Обвінчались у православній церкві Константинопольського патріархату, що такі була у католицькому Парижі. Спочатку, правда, я перейшов у православ'я, чим, м'яко кажучи, шокував польську діаспору. Деякі перестали не те що здоровкатися, а навіть помічати мене. Зате отримав підтримку гетьманського сімейства Орликів. Декотрі вважали, що це тиск царівни, хоча та слухалась мене як дитина, хоч метрику перевіряй на предмет неповноліття. Поглядаючи на смиренну Лізу, питав себе: — І де тут "предерзносное поведение, открытое неповиновение старшим"? Доконала Гнідка дорога негладка, чи що?

Мої мотиви були однозначні: у запланованій країні укрів насампочаток повинна бути єдина церква, релігійні чвари абсолютно протипоказані державі, що тільки будеться. Нехай православна церква грецького обряду, бо татарські невольники, яких я збирався викупувати для поселення, здебільшого православні, бо якраз їх землі, на горе, межують з окаянними людоловами. І вже підібрав священика, що буде мов не бачити надто яскраві технічні новинки. Окрім того, душа у мене була православна, а біологічній частині мого єства все рівно, який хрестик носити.

Тим часом, все було готове для переселення у Вест-Індію. Нарешті принесли королівську хартію, де наші майбутні поселення визнавались герцогством під моїм спадковим правлінням з передачею влади від батька до старшого сина. Якщо сина не буде, а влада переходила до дочки, то король Франції повинен був давати згоду на її одруження.

Взаємодія з європейськими державами – тільки через Францію, з американськими територіальними утвореннями – самостійно. Воєнні дії Франції поза Америками можна було ігнорувати, при війнах у Новому Світі – надавати порти та продовольство. При нападі на поселення герцогства Франція зобов'язується надавати допомогу. Збройні сили герцогства для ведення бойових дій за його межами можуть бути використані не раніш, ніж через 21 рік після заснування. Ніяких платежів у державну казну Франції чи з неї герцогству не передбачалось. Точніше, був символічний державний платіж французам у один лівр. Я з іронією відносився до такого в'їдливого регулювання пустого місця, але мусив визнати, що загалом паперові умови були просто ідеальні. Тільки документи оформлено напівтаємно. Надто новою здавалась ідея спадкової династії, визнаної європейською державою в Новому Світі. Скрадало незвичайність хіба те, що ні населення передбачуваного князівства, ні герцогська сім'я аж ніяк не

відносились до туземців обох Америк.

Херсон.

© Марко Східняк. Автор. 2020 рік.